

MARTÍ DOMÍNGUEZ

País dels pica-soques

M'agrada endinsar-me pels boscos de pins rojos, caminant lentament, ara un pas ara un altre, a la descoberta d'algun ocell. M'agrada caminar per aquells grans pinars, on el vent colpeja intermitentment les copes dels arbres, com el rabeig de les ones els penya-segats. M'agrada capbussar-me en aquelles terres altes, i prolongar la passejada sense un objectiu concret, tan sols badant, delerós de sorprendre en el seu branquilló algun ocellat endormiscat, o bé detenant-me al davant d'algun pi monumental, i alçar l'esguard admirat amb els prodigis de la naturalesa. És un passeig amable: els pins no deixen créixer gaire sotabosc, i camines per una catifa de gramínies, verdes i tendrals. De vegades, apareix un petit rodal de la falaguera *Pteridium aquilinum*, que els freds hivernals han assecat totalment, i que et recorda que allí les nits són feréstegues i brutals. Altres vegades un barranquet ofereix aixopluc a algunes plantes que han escapat a la poderosa tirania dels pins: hi creixen arredossats alguns teixos retorts, un grèvol de fulles enxarolades, un cirerer de pastor vinclat per un pi que s'ha estimbat a sobre...

Durant el passeig escoltes el refilar dels ocells i saps que ets observat. Ací i allà, sorprèn tímides revolades, en les altures d'aquells pins. Potser es tracta d'una mallerenga, d'un verdolet, vés a saber. De sobte, veus passar per sobre, com una exhalació, un picot, i per un moment et sembla que s'ha parat en aquell tronc, enllà. Canvies el rumb, amb la galivança que potser el sorprendràs en el seu amagatall. Tornes sobre els teus passos, i has de creuar de nou el barranquet, i t'arrisques a travessar-lo, fent equilibris, per sobre d'aquell pi estimbat sobre el cirerer de pastor. Als teus peus, un rupit s'entreté amb un roser silvestre: t'atures un moment i continues... El rupit sempre és divertit, et dius... Però ja no recordes quin pi és aquell del picot, i et quedes enquimerat, i mires cap a dalt, cap a la volta verda, com el submarinista quan creua amb la seua mirada tota la profunditat del mar.

Mai no saps quan la natura t'oferirà un dels seus fragments inoblidables. Aquesta és la meravella de tot plegat: la seua inaferrable gratuïtat. Aquell dia que havia pegat toms sense realitzar cap observació concreta, a la caça d'un

picot fugisser, i després a la recerca d'altres volves inassequibles, retornava cap al cotxe amb la sensació del burlat. De sobte, en creuar una d'aquestes àrees espantoses d'acampada, em vaig quedar parat: en una de les taules un excursionista havia abandonat un tros d'entrepà i un pica-soques blau li llançava precisos colps de bec. Fins aquell moment, mai no havia observat amb tranquil·litat un d'aquests ocellats del bosc baumat: sempre l'havia entrevist, de soca en soca, amb un gest de cos soberbi i enfaristolat. En desaparèixer va entaular-se de seguida un capellànet, amb el seu borrisol de plomes al cap, i després una mallerenga, i encara un altre capellànet, i de nou un pica-soques, i així successivament, alternant-se totes tres espècies. Fou un moment formidable, que fou trencat per un grup d'excursionistes, que va passar a la vora del meu petit espectacle ornitològic arrossegant les cames i bramant, com és consubstancial en ells, com a rucs.

"El fulgor de la Natura és la més alta aparició" va escriure Hölderlin, als *Poemes de la bogeria...* El meu estimat Hölder tenia tota la raó.

